

Людина я... І мушу червоніти
Із сорома, що маю зватися так!...
Коли б я міг зректись ім'я страшного,
Тоді б здолав мовчати й не клясти,
Але клену!... клену людей устами
І розумом, і серцем, і усім,
Що є в мені, живе і розуміє,
За пекло те, що з раю люд зробив!
Клену за кров святу Джордано Бруно,
За кайдани, що їх носив Спартак ,
За вирвану з рук у поета ліру,
За плач тяжкий у Римі матерів
І за тюрму, де мучився Пеліко ,
За огнище, де вмерла Жанна д'Арк !
Клену за все, що чистотою сяло
І що у бруд змогли ви затоптати,
За все ясне, що в темряві втопили,
За всю красу, що сміттям занесли,
За вільне все, що скованим зробили,
За висоту, що геть зіпхнули вниз,
За розуми, що ви скорили дурням,
За всю любов, що вбила люта злість —
Клену я вас! Клену, жадаю, прагну:
Хай полум'ям проклін мій спалахне,
Обніме все — і в морі вогняному
Хай згине все, коли не вміє жити!